

冷
め
な
い
う
ち
に
コ
ー
ヒ
ー
が

Kým
vychladne
káva

Tošikazu
Kawaguči

Ljndeni

Kým vychladne káva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Tošikazu Kawaguči
Kým vychladne káva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

コーヒーが

冷めないうちに

Kým
vychladne
káva

**Tošikazu
Kawaguči**

Ljndeni

** Tento príbeh je fikcia a podobnosť so skutočnými osobami,
kaviarňami alebo organizáciami je čisto náhodná.*

OBSAH

Predslov | 9

Prvý príbeh

Milenci | 11

Druhý príbeh

Manželia | 57

Tretí príbeh

Sestry | 99

Štvrtý príbeh

Matka a dcéra | 143

PREDSLOV

Po istom nemenovanom meste koluje podivná legenda o jednej kaviarni. Vraj tam majú stoličku, na ktorú keď si sadnete, môžete sa preniesť späť do akéhokoľvek času.

Má to však háčik. Musíte dodržať niekoľko nepríjemných pravidiel:

1. Pri návrate do minulosti sa môžete stretnúť len s ľuďmi, ktorí už kaviareň navštívili.
2. Nič, čo počas návratu do minulosti urobíte, prítomnosť nezmení.
3. Na stoličke, ktorá vás môže preniesť do minulosti, už sedí iný hosť. Aby ste si na ňu mohli sadnúť, musíte vyčkať, kým odíde.
4. Počas návratu do minulosti sa z danej stoličky nesmiete pohnúť.
5. Čas pobytu v minulosti je obmedzený. Do prítomnosti sa musíte vrátiť skôr, ako vám vychladne káva.

A tým sa zoznam nepríjemných pravidiel zďaleka nekončí...

Napriek tomu však do kaviarne stále prichádzajú ľudia, ktorí sa o legende dopočuli.

Kaviareň sa volá Funiculi funicula.

A čo vy? Mali by ste chuť vrátiť sa do minulosti aj po vypočutí si všetkých tých prísnych pravidiel?

Toto je rozprávanie o štyroch dojemných zázrakoch, ktoré sa udiali v zmieňovanej podivnej kaviarni:

Milenci je príbeh ženy, ktorá sa rozišla s mužom, za ktorého sa chcela vydať.

Manželia je príbeh muža strácajúceho pamäť a jeho manželky, zdravotnej sestry.

Sestry je príbeh ženy, ktorá ušla z domu, a jej mladšej sestry, ktorá milovala jedlo.

Matka a dcéra je príbeh tehotnej ženy, zamestnankyne kaviarne.

Keby ste sa mohli vrátiť do minulosti, s kým by ste sa chceli stretnúť?

PRVÝ PRÍBEH

Milenci

„Preboha, to je už toľko hodín? Prepáč, ale už musím ísť...“ zamrmľal muž vyhýbavo, vstal a načíahol sa za cestovnou taškou.

„Hneď teraz?“ prekvapene sa naňho pozrela. Požiadal ju – svoju priateľku, s ktorou chodí už viac než dva roky – o *dôležitý rozhovor* a teraz jej z ničoho nič oznámi, že odchádza pracovať do Ameriky. Vraj musí odísť okamžite, už o pár hodín. Nepovedal síce, že je medzi nimi koniec, no aj tak jej bolo jasné, že tento *dôležitý rozhovor* mal byť vlastne o ich *rozchode*. A uvedomila si, aká bola hlúpa, keď si myslela – keď dúfala –, že bude napríklad o *svadbe*.

„Áno,“ pritakal muž stroho, vyhýbajúc sa jej pohľadu.

„Nezaslúžim si aspoň vysvetlenie?“ spýtala sa prísny tónom, ktorý muž z duše nenávidel. Kaviareň, v ktorej boli, nemala žiadne okná, pretože bola v suteréne. Miestnosť osvetľovalo len šesť lúčnych tienidiel visiacimi zo stropu a jedna nástenná lampa pri vchode, takže interiér kaviarne mal neustále nádych sépiovej farby. Bez hodín sa tu nedalo odhadnúť, či je deň alebo noc.

Na stene kaviarne síce viselo troje veľkých starožitných hodín, lenže ručičky každých z nich ukazovali iný čas. Išlo

o zámer alebo boli len pokazené? Zákazníci, ktorí sem zavítali prvýkrát, z toho boli zmätení a nemali inú možnosť, ako skontrolovať si čas na vlastných hodinkách. Presne to urobil aj muž. Kým hľadel na hodinky, poškriabal sa nad pravým obočím a mierne našpúlil spodnú peru.

Výraz jeho tváre ženu podráždil.

„Čo má znamenať ten výraz? Tváriš sa, akoby som ti ubližovala!“ vyhrkla.

„To nie je pravda,“ odvetil zmierlivo.

„Ale áno, je!“ trvala na svojom.

Muž, stále špúliac spodnú peru, sa aj naďalej vyhýbal jej pohľadu a zanovito mlčal.

Jeho pasívne správanie ženu ešte viac podráždilo.

„Chceš, aby som to povedala ja?“

Žena sa zachmúrila a k perám si priložila šálku s kávou, ktorá medzitým vychladla. Odpila si, a keď zacítila sladkú chuť studenej tekutiny, nálada jej ešte väčšmi klesla.

Muž sa opäť pozrel na hodinky, aby zistil, koľko času mu zostáva do odletu lietadla. Vedel, že ak to chce stihnúť, čoskoro bude musieť odísť. V pomykove si rukou znova siahol na obočie.

Pohľad na muža, ktorému očividne viac záleží na čase ako na nej, ženu nahneval. Rázne položila šálku späť na stôl a tá so štrngotom pristála na tanieriku.

Hlasný zvuk muža vystrašil. Prstami, ktorými si doteraz šúchal pravé obočie, si začal poťahovať vlasy. Potom sa zhlboka nadýchol, opatrne si sadol späť na stoličku a pozrel sa žene priamo do očí. Napätie z tváre mu zrazu celkom zmizlo.

Náhla zmena ženu zaskočila. Uhla pohľadom a zahľadela sa na svoje ruky zložené v lone.

Muž mal naponáhlo, a tak nečakal, kým žena zdvihne zrak.

„Pozri sa...“ začal. Už to nebolo mrmlanie ako pred chvíľou. Jeho hlas znel pokojne a vyrovnané.

„Vieš čo? Radšej už nič nehovor a choď,“ prerušila ho, akoby nechcela počuť, čo má na srdci, ale nepozrela sa naňho.

Hoci ešte pred chvíľou žiadala vysvetlenie, teraz si ho odmietala vypočuť.

Muž, prekvapený touto zmenou, zostal nehybne sedieť, akoby sa zastavil čas.

„Vravel si preda, že už musíš ísť, nie?“ prehodila ledabolo ako urazené dieťa.

Začudovane sa na ňu pozrel, akoby nechápal, čo tým myslí.

Keď si žena uvedomila, ako detinsky a nepríjemne vyzneli jej slová, v rozpakoch od neho odvrátila pohľad a zahryzla si do spodnej pery.

Muž sa mlčky zdvihol zo stoličky a otočil sa k čašníčke stojacej za barovým pultom.

„Prepáčte, chcel by som zaplatiť,“ prehovoril tichým hlasom a načiahol sa po účet ležiaci na stole, ale žena naň položila ruku.

„Ešte chvíľu tu zostanem...“

... a potom zaplatím, chcela dokončiť, ale muž bez slova vytiahol účet spod jej ruky a zamieril k pokladnici.

„Spolu, vďaka.“

„Veď som vravela, aby si to nechal na mňa,“ natiahla k nemu ruku.

Muž sa však na ňu zámerne nepozrel a z peňaženky vytiahol tisíc jenov.

„Drobné si nechajte,“ povedal, podávajúc čašníčke bankovku spolu s účtom. So smutným výrazom v tvári sa nakrátko pozrel na ženu, potom si vzal cestovnú tašku a odišiel.

Cililing

„... a to sa stalo pred týždňom,“ dorozprávala svoj príbeh Fumiko Kijokawa. Potom pomaly, ako fučiaci balón, klesla vrchnou časťou tela na stôl, pričom sa jej akoby zázrakom podarilo vyhnúť sa šálke kávy.

Čašníčka a zákazníčka sediaci pri barovom pulte, ktoré pozorne počúvali jej príbeh, si vymenili pohľady. Fumiko im podrobne opísala scénu, ktorá sa pred týždňom odohrala v tej istej kaviarni. Ešte pred skončením strednej školy hovorila Fumiko šiestimi jazykmi, a keď s červeným diplomom absolvovala štúdium na univerzite Waseda, nastúpila do veľkej tokijskej IT firmy pôsobiacej v oblasti zdravotníctva. Neprešli ani dva roky a už viedla množstvo dôležitých projektov. Bola typickou predstaviteľkou mladej inteligentnej ženy budujúcej si kariéru.

Dnes mala na sebe čierny kostým s bielou blúzkou. Súdiac podľa vzhľadu, bola na ceste domov z práce.

Fumiko však bola nielen bystrá, ale aj príťažlivá. Jej tvár s jemnými črtami a plnými perami pripomínala tvár popovej hviezdy. A jej lesklé čierne vlasy po pleciah sa na svetle blyšťali ako svätožiara. Ani strohé oblečenie nedokázalo zakryť jej ladné krivky. Vyzerala ako modelka z módného časopisu a svojím pôvabom priťahovala pozornosť okolia. Fumiko bola nepochybne žena, v ktorej sa snúbila inteligencia s krásou. Ale či si to uvedomovala i ona, je otáznne.

Fumiko totiž nebola z tých, ktorým na takých veciach záležalo – žila len pre svoju prácu. To však neznamenalo, že by sa o mužov vôbec nezaujímal. No vzťahy ju nikdy nelákali natoľko ako práca. So svojím súčasným zamestnaním bola nadmieru spokojná. „Mojím milencom je moja práca,“ vyhlavovala, odmietajúc návrhy mnohých mužov s takou ľahkosťou, akoby zo seba striasala zrnká prachu.

Muž, o ktorom hovorila, sa volal Goro Katada. Bol systémový inžinier a rovnako ako Fumiko pracoval pre firmu pôsobiacu v oblasti zdravotníctva, ale nie pre takú veľkú ako ona. Bol od nej o tri roky mladší. Zoznámili sa pred viac než dvomi rokmi pri práci na spoločnom projekte pre jedného klienta a začali spolu chodiť.

Pred týždňom ju Goro požiadal o schôdzku s tým, že sa musia porozprávať o niečom dôležitom. Na dohodnuté miesto prišla v elegantných bledoružových šatách, béžovom jarní-

ku a bielych lodičkách. Vyzerala úžasne; nie div, že priťahovala pohľady všetkých okoloidúcich mužov. Ale takto oblečená chodila len zriedka. Pred tým, ako začala chodiť s Gorom, mala vo svojom šatníku ako pravá vorkoholička len kostýmy. A tie si najčastejšie obliekala aj na rande s Gorom – koniec koncov, zvyčajne sa stretávali po práci.

Keď Goro spomenul *dôležitý rozhovor*, pomyslela si, že pôjde o niečo mimoriadne, a tak si plná očakávaní kúpila oblečenie špeciálne na túto príležitosť.

Keď však prišli ku kaviarni, ktorú si vybrali, našli na dverách oznam, že je z prevádzkových dôvodov zatvorená. Obaja boli veľmi sklamaní. Daná kaviareň by totiž bola ideálnym miestom na *dôležitý rozhovor*, pretože každý stôl mal samostatný box. Mali len jedinú možnosť, a to nájsť si iné vhodné miesto. V tichej bočnej uličke objavili malý vývesný štít. Keďže kaviareň sa nachádzala v suteréne, netušili, ako vyzerá zvnútra, ale Fumiko zaujal jej názov – pochádzal z textu pesničky, ktorú si ako dieťa často spievala. A tak sa rozhodli vojsť dnu.

Hneď ako Fumiko nakukla do kaviarne, svoje rozhodnutie oľutovala; bola totiž oveľa menšia, než predpokladala. Keďže v nej boli len tri stolíky s dvomi stoličkami a tri miesta pri barovom pulte, zmestilo sa do nej nanajvýš deväť hostí.

Pokiaľ by ten *dôležitý rozhovor* nevedli šeptom, všetci by si ho mohli vypočuť. Odrádzal ju aj sépiový nádych miestnosti, ktorá bola slabo osvetlená len niekoľkými lampami s tienidlom. Kaviareň vôbec nebola podľa jej vkusu.

Miesto ako stvorené na nekalé obchody...

Taký bol jej prvý dojem. Podozrievalo sa okolo seba poobzerala, nervózne vykročila k voľnému stolíku a sadla si. V kaviarni boli traja hostia a jedna čašníčka.

Pri najvzdialenejšom stole sedela žena v bielych šatách s krátkymi rukávmi a čítala knihu. Pri stole najbližšie k vchodu sedel nevýrazný muž s otvoreným časopisom o cestovaní, z ktorého si robil poznámky do malého zápisníka. Žena sediacca pri barovom pulte mala na sebe jasnočervený top a zelené

legíny. Cez operadlo stoličky mala prehodený dlhý plášť bez rukávov. Z nejakého dôvodu ako jediná vrhla na Fumiko letmý pohľad a naširoko sa usmiala. Fumiko si všimla, že má vo vlasoch natáčky.

Kým sa s Gorom rozprávali, žena občas čosi povedala čašníčke za barom a chrapľavo sa zasmiala.

„Chápem...“ vyhlásila žena s natáčkami vo vlasoch, keď si vy počula Fumikin príbeh.

V skutočnosti nič nechápala, len jej tým dala najavo, že ju počúva. Žena s natáčkami sa volala Jaeko Hirai a bola jednou zo stálych zákazníčok kaviarne. Tento rok dovŕšila tridsiatku a vlastnila neďaleký snackbar. Vždy sa tu cestou do práce zastavila na šálku kávy. Dnes mala na sebe žltý priliehavý top bez ramienok, svetločervenú minisukňu a fialové legíny. A opäť mala vo vlasoch natáčky. Sedela s prekríženými nohami na vysokej stoličke pri barovom pulte a počúvala Fumiko.

„Bolo to pred týždňom. Pamätáte si na mňa, však?“

Fumiko vstala a svoju pozornosť zamerala na čašníčku za pultom.

„Ehm... áno,“ pripustila čašníčka váhavo, ale nepozrela sa jej do tváre.

Volala sa Kazu Tokita. Majiteľ kaviarne bol jej bratranec a Kazu mu popri štúdiu na akadémii výtvarných umení vypo máhala. Mala celkom peknú tvár so svetlou pokožkou a úzkymi mandľovými očami, ale bez výraznejších čŕt. Keď ste sa na ňu pozreli a vzápätí zavreli oči, nedokázali ste si ju vybaviť. Inými slovami, bola to taká sivá myška. Kazu nemala veľa priateľov, ale vôbec ju to netrápilo. Bola typ človeka, ktorého medziľudské vzťahy skôr obťažovali.

„A... čo je s ním? Kde je teraz?“ spýtala sa Hirai, pričom sa rukami pohrávala so šálkou; nezdalo sa, že by ju to veľmi zaujímal.

„V Amerike,“ odvetila Fumiko oduto.

„Takže váš priateľ dal prednosť práci?“ spýtala sa Hirai, hľadiac kamsi do prázdna. Mala talent vždy udrieť klinec po hlavičke.

„Nie, tak to nie je,“ ohradila sa Fumiko, oči doširoka otvorené.

„Nie? A ako to teda je? Vari neodišiel do Ameriky?“ odvrkla Hirai začudovane.

„Nechápete, čo vám tu hovorím?“ zaúpela Fumiko zúfalo.

„A čo také?“

„Moje ženské ja chcelo vykriknúť *nechod'*, ale hrdosť mi v tom zabránila.“

„Len máloktorá žena by si to dokázala priznať!“ Hirai sa so smiechom naklonila dozadu, pričom stratila rovnováhu a takmer spadla zo stoličky.

Fumiko jej poznámku ignorovala.

„Vy viete, ako to myslím, však?“ obrátila sa na Kazu s posebným pohľadom.

Kazu chvíľu predstierala, že premýšľa.

„Takže vy ste vlastne nechceli, aby odišiel do Ameriky, mám pravdu?“ spýtala sa zmierlivo.

„Samozrejme, že som to nechcela, ale...“

„Kto vám má rozumieť, keď ani sama neviete, čo chcete?“ poznamenala Hirai žoviálne, keď počula Fumikinu váhavú odpoveď. Hirai by na jej mieste určite začala roniť slzy. „*Neodchádzaj!*“ skríkla by. Samozrejme, boli by to krokodílie slzy. Slzy sú predsa ženská zbraň. To bola jej filozofia.

Fumiko sa obrátila na Kazu, ktorá stála za barovým pulcom. Oči jej žiarili.

„Chcem, aby ste ma preniesli späť do toho dňa... do toho dňa pred týždňom,“ vyhlásila Fumiko, tváriac sa úplne vážne.

Ako prvá na tú šialenú požiadavku zareagovala Hirai.

„Vraj sa chce vrátiť späť v čase...“ fľochla a so zdvihnutým obočím sa pozrela na Kazu. Tá len rozpačito zamrmlala: „Uhm...“ Nič viac k tomu nedodala.

Pred niekoľkými rokmi sa kaviareň preslávila vďaka miestnej legende, podľa ktorej sa v nej dá vrátiť do minulosti. Keďže Fumiko sa o také veci nikdy nezaujímal, vôbec tomu nevenovala pozornosť. Jej návšteva kaviarne pred týždňom bola čistá náhoda. Ale včera večer sledovala v televízii akýsi zábavný program a v úvode šou začula, ako moderátor hovorí čosi o miestnych legendách, a zrazu ju ako blesk z jasného neba zasiahla spomienka na kaviareň. Hoci to bola len hmlistá spomienka, jednu kľúčovú vetu si pamätala celkom zreteľne: V tejto kaviarni sa človek môže preniesť do minulosti.

Ak by som sa preniesla do minulosti, možno by som mohla všetko napraviť. Mohla by som sa znovu porozprávať s Gorom. Toto chimérické želanie si v mysli opakovala stále dokola. Bola ním taká posadnutá, že nakoniec celkom stratila schopnosť triezvo uvažovať.

Ráno sa dokonca zabudla naraňajkovať a v práci bola celý deň duchom neprítomná. Sedela ako na ihlách, nevediac sa dočkať chvíle, keď už bude môcť odísť. *Chcem sa o tom presvedčiť hneď teraz, už nevydržím čakať ani o minútu dlhšie,* premýšľala. Počas dňa sa dopustila viacerých chýb z nepozornosti, čo bolo u nej absolútne nezvyčajné, a preto sa jej kolega spýtal, či je v poriadku. Na konci pracovného času jej roztržitosť dosiahla vrchol.

Cesta vlakom z práce do kaviarne trvala Fumiko tridsať minút. Celou cestou zo stanice takmer bežala. Nakoniec zadržaná vrazila dovnútra a zamierila rovno ku Kazu.

„Prosím, pošlite ma späť do minulosti!“ vykrikla skôr, ako ju Kazu stihla pozdraviť.

Potom im začala vzrušene rozprávať svoj príbeh. Keď však zočila reakciu žien, zneistela.

Hirai hľadela na Fumiko so širokým úšľabkom na tvári, zatiaľ čo Kazu sa tvárila nezaujato a vyhýbala sa očnému kontaktu s Fumiko.

Keby bola tá fáma o možnosti návratu do minulosti pravdivá, toto miesto by nepochybne praskalo vo švíkoch. Lenže presne